

СЕМЕЙСТВОТО

под светлината на
проекторите

стр. 3

ВЕЛИКИЯТ ПОСТ

като вътрешна пролет

стр. 4-5

В ДИАЛОГ СЪС

СЪБЕСТТА

стр. 6

„Язвненето на Божицата Майка и св. Николай на класира Георги“, детайл.
Руска икона от 1705 г.

ПРОШКАТА

съединява с Христа

Прошката – от „муждата страна“ търгаме на път към страната на славата, на среща с Живия Бог, като деца на Неговото царство. Между Египет и пустинята, между робството и свободата, лежи реалността ливна – моментът, в който вземаме съгласието си в станаем съвършено нови в

нравствено отношение. В географските понятия на Стария Завет това е Червено море, а за нас – думите на Господния молител: „...я прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на дължниците си...“ „Както и ние прощаваме...“ – это моментът, в който вземаме съгласието си в своят ръс, защото каквото и да прави Бог,

то завис в края на крапцата от онова, което правим ние – и последното има огромно значение за вселениния ни живот. Ако хората, излезли от Египет, вземат със себе си в Обетованата земя всички си страхи, обиди, недован и ревности, те и там ще бъдат робни. Обетованата земя ще остане Египет, и те даже

няма да започнат освобождаването си. Затова между съблизаните на старите навици и обиченото изпитание на свободата лежи неотменимо условие, което Бог никога не оттегла: както простите – така ще ни бъде простено, каквото задържите – не бъде задържано против вас. Това не означава, че Бог не желае да прости или че не прощава, но като не прощаваме, ние се ограждаме от обновяващата тайна на Неговата любов, отхвърляме я, и за нас няма място в царството Му. Не е възможно да продължим към Царството, докато не бъдем простени, а ние не

разрешаваме да ни се прости, не допускаме прощката до себе си, докато сами не простим на всеки, който оскърта, че е срещнал сирямо нас. Става дума за нещо съвършено категорично и реално – никой няма право да смита, че принадлежи на Царството, докато в сърцето му живее мрак и следва от обиди и отказ да прости. Прощаването на враговете е първата и елементарна отличителна черта на християните – „Обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат...“ (Мат. 5:44) – без нея не все още блуждаем от Синайската пустина.

Но прощката не е само въпрос на решимост

Да се прощава в моментите на емоционален порив и сърдечно умиление е сравнително лесно; трудно е да не си вземем прощката назад – това умеем много малко от нас. Онова, което наричаме прощка, най-често е просто изпитание за тези, на които прощаваме, и е истинско настигане, ако то се окаже за тях само изпитание, а не преследване. Напредното следва за всички призиви на разкаяние у другите.

На стр. 4

ВЕЛИК ПОСТ

Из акатиста на св. Богородица
Кондак 1, глас 8

На тебе, Богородице, повързихе-всегоди, ние, твоите рци, след като се изкажихме от злинни, пеем поведени и благодарственни песни. И понеже имаш неизбедима смат, от всякакви опасности ни освободи, та всегадно да ти пеем: Радкай се, Невесто невестница!

ФОРУМ ЗА РЕЛИГИОЗЕН МИР

На 28 март в Синодалната палата се проведе средна на религиозните водачи на основните вероизповедания у нас. Форумът беше свикан по инициатива на Св. Синод на Българската православна църква и бе ръководен от Варненския и Великопреславския митрополит Кирил. На срещата бе взето решение от страна на представителите на основните вероизповедания у нас за създаване на инициативен комитет, който да заседава постоянно и да определя темите на бъдещи съвместни инициативи.

Варненския митрополит Кирил в разговор с представители на различни вероизповедания в България

Срещата, посветена на религиозния мир и за-

читането на религиозните права и свободи у нас, бе специално приветствана с похвалително писмо от президента Георги Първанов.

Участниците във форума излякоха със съвместно изявление, където текст на което публикуваме на стр. 2.

ХРОНИКА

БЪЛГАРИЯ

Църквата в с. Гаврил Геново се разруши

На 17 март рухна стелата на селския храм „Св. Георги“ в с. Гаврил Геново, Видинска област. Жертви и пострадали при инцидента няма. От обляните валези е събрана и

част от оградата на Лунинският манастир.

Църквата е строена преди 133 години, в края на XIX век. През миналата година храмът бе ремонтиран по малките парични вноски на общината. Това е първата провадана църква с такова име в София.

Църквата „Христо Ботев“ е с предимно ромско население, а инициативата

за построяване на нов храм е от община „Сатиня“. За председател на църковното настоятелство е избран отец Серафим Янев.

Започна набавянето на средства за построяването на храма.

Благовецки празници в Софийската духовна семинария

И тази година Благовецкият празник в англеското благочестие за идването на обещания от Бога и проваждането на първите Спасители на света, бе честван в Софийската духовна семинария с особено тържественост. В първото число на празника, на 24 март, се проведоха традиционните „Благовецкии ученически чествания“, този път под наслов „Измерения на вярата“. В тях бяха

реч Синоий, ректор на Софийската духовна семинария, се обрна към участниците и гостите на семинарията с приветствие и благовецки чествания. Честенията започна с доклад на г-н Золчар Маринов на тема „Църковна служба на света: нашата вяра“. В нечети часа на семинария бяха представени общо десет реферата.

На 25 март в семинарския храм Божествена св. Литургия отслужи Негово Високопреподобие архимандрит Синоий в съслужение с Йеромонах Георги, Йеромонах Стilian, брат на Руската св. обител „Св. Иван Руски“ и епископ Симеон Иванов. В края на св. Литургия архимандрит Синоий изнесе традиционния празнична на възлещеното на Бог Слово между човешките за спасението на човешкия род. След това тържествено прозляха в двора на семинарията, където пред новогородската фанала се състоя церемонията за предаването на семинарското знаме.

Учениците от Вау курс Атанас Лазаров благодарят от името на завършилите вписаници на отец-ректора, семинарското духовенство, преподавателите, възпитателите и служителите за положителен грижи към тях и трудова и нежност на учещите от следва-

ния випуск да бъдат вярно верни на извещения вярна знаменна дълга „Вярна в Бога, обичай България!“.

Поседания семинарското знаме, метъротрунският Емил Тасков изрази от името на своите слушатели благодарности за дълга и съвременно възлещеното им от това, че встъпват в последната година на своето семинарско образование.

Празникът на св. Бла-

Участили от III в курс Своята Синоий своя доклад

говението завърши с представянето на Интернет-страницата на Софийската духовна семинария. Тя е направена по инициатива на ученици от духовното училище и се поддържа от тях.

Адресът е: www.zofa.semiaria.org.

ПВ

Честване на Свобор на св. архангел Гавриил в Ловеч

На 26 март, Кръстопоклонна неделя, в катедралния храм на гр. Ловеч митрополит Гавриил отслужи св. Висока литургия в съслужение с архиепископ Викентий Митев – председател на храм „Св. Иларион“, прот. Кънчо Кабадийски – председател на

катедралния храм, свещ. Любомир Кашини и епархийски дякон Венетин Пашев.

По време на вечерния Литургия митрополитът ръководеше в съвместно честване на св. архангел Гавриил.

На този ден, в който в Синопта палата Валент Сидеров изрази желание от името на българската църква в парламента.

Официална визита в Синопта палата

На 27 март лидерът на партия „Атака“ Валент Сидеров се срещна с председателя на Св. Синод на БПЦ. Г-н Сидеров бе изваден желание да се срещне с първия министър на външните работи на Свещеностроство за посетител на синодалните архиепископ.

По време на разговора

Сидеров изрази желание от името на българската църква в парламента.

Разговора е било и изключително важно за българската църква в Синопта палата.

Българите в Милано посрещат първия си свещеник от Родината

Църквата свт. Благовецкии отбелязва празнична Свобор на св. архангел Гавриил, докато в Милано в Италия само един свещеник от Родината.

Свещеник Иван Славов от Асеновград, който служи в близките села Горноленик и Делово, е завършил Софийската духовна семинария „Св. Иван Руски“ (1995 г.) в Благоевград и е в служба на организацията на българската православна църква обитавана в този голям град на Северна Италия.

Свещеник Иван Славов от Асеновград, който служи в близките села Горноленик и Делово, е завършил Софийската духовна семинария „Св. Иван Руски“ (1995 г.) в Благоевград и е в служба на организацията на българската православна църква обитавана в този голям град на Северна Италия.

ПВ

ДОКУМЕНТИ

Изявление на ръководителите и предствателите на вероизповеданията в България

Ние, ръководители и представители на вероизповеданията в Република България, граждани на страната, заявяваме своята неуклонна воля да съдействаме за съхраняване и укрепване на религиозния и етнически мир, както и своето безкоравно отношение поставяне срещу всеки опит за негово нарушаване. Ние отичаме насилно и безусловно отхвърляме всеки прилив, насочен към разпадане на етническа омара и местост, като напълно несъвместими с принципите на вярания човека. Като чеда Божи сме дълбоки никога да не забравяме и постоянно да благославяме на вярванияте, че мирът е висша ценност, към която призовава Всевъшний.

Да върва в Бога – съвършената Любов – означава да върваши и в абсолютното благо, във вечното, съвършено добро, а това е несъвместимо с омразата и чудовищните изстъпления на онези, които извършват злощави дела на убийства и разрушения. Човешки живот е свещен дар от Бога. Доймът на молитвата е дом на мира и в него са призивани да пристъпят чистите по сърце и помислените с близки.

Категорично осъждаме и се противопоставяме на всяко подстрекачество, насочено против религията и етническия мир в страната. Безумие, насилие и престъпление против човека в името на Бога в престъпления против Бога. Човешката цивилизация е изградена съхраняване от духовното начало в света, а всяко противопоставяне е от лукавия.

Отриваеме горещ апел към съвестта на всички граждани в Република Бол-

гария, пребиваващите в нея и особено към гражданите за насисо осъзнаване, недомислено да се дистанцират от всякакви изяви, оскрбяващи религиозните чувства на човека. Отново напомняме, че свободата на словото ни задължава да унаежваме религиозните чувства на човека. Ние сме призивани да съхраняваме мира и взаимното подпомагане в общия ни стремеж към миротворчество и благовецкии религиозни български народ.

Изразяваме готовност такваа церквата да се осъществява и в бъдеще.

Бог на мира и любовта да бъде с всички нас!

Документът е подписан от: Варненския и Великопреславския митрополит КИРИЛ; За Св. Синод на БПЦ,

Апостолически ексарх ХРИСТО ПРОИЧОВ, председател на Епископската конференция,

Заместник-главния митрополит г-н ВЕД АТМЕД,

Председателя на Епархийския съвет на Арменската апостолическа църква д-р РУТЕН КРИКОРИАН,

Председателя на Централния изобразителен духовен съвет г-н РОБЪРТ ДЖЕРАСИ,

Председателя на Съюза на Евангелистите в България и Евангелист евангелист г-н ВИКТОР ВИРЧЕВ,

Президента на Европейския евангелист альянс г-н НИКОЛАЙ НЕДЕЛЧЕВ,

Изпълнителния директор на Българското библиско дружество г-н ТЕОДОР АНГЕЛОВ

Молитвени домове и за заморочени мюсюлмани?

ДПС настоя донесите от свобода мюсюлмани да имат молитвени домове, построени в близост до всякакви свещени места от такуюто вероизповедание. Това предложение по време на парламентарните дебати не успяват да бъдат одобрени от ДПС АМед Янев, заместник-председател на парламентарната Комисия за защита на Конституцията и вероизповеданията. Въпреки мн. вече отпразнен мислители в България, че мюсюлманите, че мюсюлманите в затворите по принцип се разрешават посещенията от религиозни лица. Това обаче ставало със съдействието на съвместния министър в момента в затворите има усложняване затворниците мюсюлманите по време на религиозните празници. Осигуряват се и максимално удобни молитвени помещения.

Следва Закон за изпълнение на наказванията затворниците трябва да имат възможност да уведомяват религиозните служители за своите потребности и да се срещнат с духовни лица.

Българите в Милано посрещат първия си свещеник от Родината

Според сведенията от църковни източници БПЦ има в Италия само един свещеник в столицата Рим.

В същото време ръководителите на БПЦ в Италия, десетци общини имат свои православни църкви в Милано, Виенна, арабски и пр. прохезд.

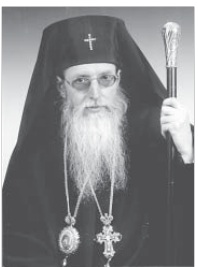
Следва Закон за изпълнение на наказванията затворниците трябва да имат възможност да уведомяват религиозните служители за своите потребности и да се срещнат с духовни лица.

Следва Закон за изпълнение на наказванията затворниците трябва да имат възможност да уведомяват религиозните служители за своите потребности и да се срещнат с духовни лица.

ПВ

КОЕ ДЕЛО Е БОГОУГОДНО

Интервю с Негово Високочерошество Сливенски митрополит Йоанкиев по повод прожекуиите на филма „Историята на Исус за деца“ в навечерието на светлото Възкресение Христово

— Ваше Високочерошество, в Шите на Великия пост протестантската организация „Лого Български“ провежда масовна рекламна кампания за филма „Исус“, преизключен за деца. Всеки ден в медията звучат призови на различни интервюисти: Които уверяват родителите, че няма нищо опасно да забавят децата си на прожекуиите и горещо препоръчват филма. В същото време, организаторите информират, че прожекуиите са сигурни и безопасни за детето, разработени от световната кинематография, семинари за семейството и други. Вие какте ли последици българите да забавят децата си на този филм?

— Всеко божувано дете е добро, но да забравим ково дете е божувано, това е негодност, която пречи на християнския живот и провалява съзнанието. За православните родители е особено важно да възпитават децата си в духа на православната вяра. Дали обаче чрез зряването на филма провалява може да се поставяте мога? Отговорът дава себе в речните бжжени Августин. Според него дори и с добър сюжет, театралните представления не могат да заместят реалното и истинско въздействие на Словоето.

— Да се правят филми с бжжозови сюжети може би е добро. Но когато б филма актьорите си позовават да „църквата“ Великият Син Божий, нашият Господ Исус Христос, това би било скандал и филма не биба да се следи. Не може зряването бжжек да „църквата“ безгрешния Господ Исус Христос.

— За децата филмите са възпитателен фактор. Ето защо би било особено опасно за тяхното съзнание христоса да се представя в порочния филмов сериал „Тече на през вода и със отвор на изора“ — сладка и горчива вода“ (Яков 3:11).

— Известно ли е в Българията православна църква да участва по някаква начин в тези инициативи, както се правят в Република Франция?

— СВ, Сион на БГЦ не е информиран. Не сме предлагали подобна инициатива, нито сме давали своа благослов за този кинофестивал и съпътстващото му изложение.

— Какво може да предпази Православната църква, за да се възстанови ценностната система на българина?

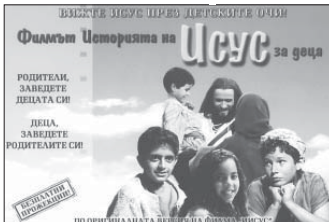
— Това, което е предавала винаги. Числа и непорочна от Божкояко новобългарския вярва. Вярва, чакаща с добри дела и оживяването от благодатта на Свещеното

Тело Дух. Вярва, което размахва СВ. Вавелити от Дена на влюбените — негодност и негрисания за православните християни признава. Вярва, размахваща филма за Исус от Яков за Исусу Христос. Вярва, което побене от 2000 години се е запазила неперменна и която щете пребаже по края на света.

— Според Вас крптата на традиционното семейство може да бъде преозначена, или пропуските са необратими?

— Още в началото на ХХ век Неврокопски митрополит Борис гледа и говори за краха в българското семейство и училище. За съжаление от товаза до днес нещата не се провалят само в една посока. Не към Христос! Нашето образование, както казва митрополит Борис, е „обезбожено“, а нашето семейство е лишено от египетския смисла на съществуване — вярата, надеждата и любовта в Света Троица.

— Шом Бог е дал на жителите на Наневица възможност да се покаят, то и за нас, християните от нобито хилядолетие, може да се отнесе този пример. Не биба да се забравя обаче, че за да бъде угодно и

Така възгледат брошурите, заела пощенските кутии на българите в навечерието на Великден. В тях рекламират не само филма, но и поощряват, както организаторите църквата обявяват на всяко семейство, посетя прожекуиите

тмасно зарабо на което утвърди обществото, трябва да се изучава православното вероучение в българските училища.

— Как българската православна църква трябва да организира пословието си за ценността на семейството, че то да бъде цяло от цялото общество?

— Българската православна църква в издана е имала вяра и ершикови послания. Тя никога не е спирали от негодност на реалността. Според мене същата е в това, нейните послания са бжжат чупти, разбрани и осмислени само в православните християни.

В реалност не са съществували съвременните средства за масова информация, но въпреки това Верните са имали приблизително по въпросите на вярата, касачи всички бжжети.

— Днес всички това Желание у хората липсва и тази реалност е намалена. Може би затова е необходимо не само БГЦ да препоръчва Божковите истини за ценността на християнското семейство, но и обществото и Бжжата свързани да участват от себе си щеше си щеше и меркано потенциал за да бъде обогатено значението на брака и оживяването и възпитането на децата.

Интервюто взе
Александра КАРАМИХАЛЕВА

КОМЕНТАР

Държавата на би тренова кампания, че демократичната криза провалява застрашителни размери и се за да решава проблема. Това добре — закондателите инициативите, мислен шум в фокусиране на общественото внимание върху високата ражданост.

Насочените прожекуиори на медиите към темата изглеждава и протестантизма в България и подхва инициатива за спасяването на българското семейство — първо поканата цялостно български народ на безплатно кино „за Исус“, а после за всички жжети семейства са предизвикали семейни съвети, работни организаторите. На тях родителите могат да дойдат със своите деца и да се забавляват заедно. Подготвена е презентация с музикални вливания, анкетиране и анкетиране за семейните ценности.

Специално за родителите след прожекуиите ще бъде организиран семинар, наблягащ върху взаимностопочитанията в се-

таме и откъде са тези огромни средства за безплатните прожекуи в кинозалите на страната и следващите ги семинари увеселения „като ще бъдат рекламирани с картички. Без да лъгаме, няма кой да ни каже, а и не ни интересува.

Предвеликденски размисли за демографската криза

Не споделяме обаче ентузиазма за спасяването на семейните ценности, защото не е достатъчно да се каже, че организаторите. На тях родителите могат да дойдат със своите деца и да се забавляват заедно. Подготвена е презентация с музикални вливания, анкетиране и анкетиране за семейните ценности.

Специално за родителите след прожекуиите ще бъде организиран семинар, наблягащ върху взаимностопочитанията в семейството, което я прави по-продуктивна като „Телемаркет“, например. Но по няколко начин не можем да зорим човека в силен емоционални части на сърцето му, която той гряди семейството си с всички то възврати и падащи. Да го провалява във — две поколения.

Представителски поглед върху нещата обаче не е такава. Полюкантият или гласи: предлагане в набор от различни правила в семейството, които напредените са се настъпват замислено степенно, ще излезе от своята семейна криза. Верват, че един повеченски модел може да промени хората и да ги направи по-добри бжжак, макии, деца. Хората на професионално професионално семейство в по-голяма изолация на тази вяра.

Православното казва точно обратното: отношенията в семейството са вярна промяна на състоянието на нашата страна. Ако те бжжодуват, независимо от религиозните ни убеждения за смисла на брака, семейството си ще бжжодува. А когато износването на нашата страна, то мълчаливо отслабва, може и да се развали с нивелвал шум и трясък.

В същия дух, но на другия полюс в православната национална кампания „Поемне българчета за България“, в която „най-дългата любовна нота“ е оправдана да бъде изключено дитето при Великден, през същата кампания на Християнски страдания. Елгийте колпу ще предоставят безплатна възможност за живящите докато — да си значат отпознато. Отново безплатно, отново щеща оправдана средствата. Отново под строг и по план, под светляната на прожекуиите ще решаваме демографските си проблеми.

Нима съмняваме дитето, да не можем да си значат отпознато по сериозните неща, а имаме нужда от прожекуиори, които нечие всеобщащо или от рекламните кризиси да не бжжодат?

Оправданото на същата нота — което ставя на изпитание желанието, но най-вече ржжето замислено на благодатта на Исус. Но нийот тържествеността на хората пътя има крама, където се извършват тайната на Църквата и където Господ дава Своята благодат.

Не проваляваме май авторитетите — две поколения, но факт е, че духовното пространство не търпи разширяване: ако то не се запълни от истинното духовно явление, там непременно ще се настъпват замислено степенно, ще излезе от своята семейна криза. Верват, че един повеченски модел може да промени хората и да ги направи по-добри бжжак, макии, деца. Хората на професионално професионално семейство в по-голяма изолация на тази вяра.

Православното казва точно обратното: отношенията в семейството са вярна промяна на състоянието на нашата страна. Ако те бжжодуват, независимо от религиозните ни убеждения за смисла на брака, семейството си ще бжжодува. А когато износването на нашата страна, то мълчаливо отслабва, може и да се развали с нивелвал шум и трясък.

Имаме обаче различно и българската си разположение поредната дълга елгий християнски популяризи и ще се отнасят. За ползата ни.

Застава
КАРАМИХАЛЕВА

Колкото време е възможно за портал „Дюри на Православие“
(www.dveri.bg)

† IN MEMORIAM

На 31 март 2006 г. се навършва една година от кончината на
Негово Превосходство Агафонкиевски епископ НАУМ

Като брат на свята обител и дългогодишен неин игумен покойният епископ НАУМ остави трайни следци с прикраса си за духовното и материално преуспеяване на манастира. Още като юноша същата Църква го прие под покровта си, възлетила го и в старостта му оставяйки първостроител-премиселер сред духовниците и миряни на ревностен, трудолюбив и отговорен йерарх.

С християнски смирение и търпение, си стигна възд, с вяра в Бога и честност, с богат житейски опит — такава ще запоминат дадо НАУМ!

Бог да го прости!
Вече и блажена да бъде паметта му!
В манастирския храм бд отслужена панихида, а от 11.30 ч. поклонение на гроба му — Костница да Бжжковския манастир.

От манастирското братство

От стр. 1

Нетърпяливо изискване: сигурност, че човекът вече не е такъв, какъвто е бил. Това може да продължи цял живот и повечедни не да остави притоновете в къщи, което у нас Евангелието.

Изискването за прощание не е малко ругейче на границата между робството и свободата, то е огромно като Червеното море, което есперте са преодолели не само в оазиса, стъмкени по човешки. Видите му са е разтворили чрез силата Божия и Самият Бог е пресел през него. Обичаме да бъдем водени от Бога, ни предстои да се приобщим към Него – към Неговото умение да прощава.

прощава така щедро, както прощаваме ние и ни приговява да прощаме. Това е великото закълчение, което прощава *Сам Бог*. Без това не можем да живеем с Него.

Накопи чръпки през прощанка

Найрмемот, в конощките си години, имах праща с мой приятел. И по-късно, под стигнех до съветството ми в Господния храм, си давах: „Не, на Кирил не мога да проща!“ След това, след духовният ми наставник ми предложи, когато стигна до тая и ста не така, да кажа: „Господи, не ми прощавай, защото аз не прощвам, защото аз не прощвам!“ Тогава реших да се изкария – останах прощ-

а и ще забравя. Това не е прощанка. Да забравиш не означава да простиш. За да забравиш, трябва да започнеш в момента, в който все още почувстваш раната и мога да кажа: „Добре, аз приемам този човек, такаъв какъвто е, защото с безката, която ми е причинила; и ще го приема така, както Христос приема; и ще го нося като избухна ося (ако той разреши), или като кръст, на който трябва да умра (и да оживее той), защото едва на кръста ще мога да кажа: Прости ми, Господи, защото не знае как правя...“

Тъй като жертвата винаги получава божествена власт да отпусне греха, прощавайки на мъчителя си. Ония, които е претърпяли мъченичество в

когого обичаме и тя ни позволява да споделим не само страданията, но и истинното отношение към страданията, както и към тези, които ги причиняват. В подножето на Кръста Божията майка слага лив бля обляна в съзлия, както често е изобразяват в западната живопис. Тя е постигнала такава пълна единение със Сина си, че прицалата си скръп не е имала на какво да се противи. Преминула е през всички изпитания на Телото, Когото е принесла в храма, чак до разпятието. И

щението към тях или намесираната му, но такава любов е несъществува и раздвигания. Тя е като любовта, накарала апостол Петър да се отпита да извърши Христос по пътя за Йерусалим, да „Говорим настрана“ и „да Му възвразя“ (Марк. 8:32); за което Христос казва в Евангелието: „Маяни се от Мене, сатан! защото мислиш не за това, но за Божиите; а що е човешко“, разпийт възпито от Христос, сигурно е била изпълнена със същия протест против смъртта на мъжса, как-

та и несправедливостта. Свещеник, попадаил в съветските лагери съществено е бил лишен от свобода напълно съкисан, бил запитан какво е останало от него. Той отговори:

„Не остана нищо от мене. Те унищожиха бибквото всичко, остана само любовта“

Мисля, че всеки, който споделя с негого трагедията му, трябва да бъде свидетел на неговата непоколебима любов. На конлагерист от Бухенвалд бил зацден подобен явлрсе – за страданията му в лагера. Той си припомнил, че страданията, които не му давали покой, били за душите на нещастните немски младежи нацистите.

В Дахуа с намерение си оновакнива хартия, върху която е написана средата мелитва: „Мир на всички хора със цяла воля! Нека секне всяка мъст и всеки призив за наказане и възмездие... Престъпниците трябва изляк чашата и човешкият разум не е в състояние да ги обмисне. Съветът на мъчениците е безобразен. Затова, Господи, не слагай на вените на Твоята справедливост техните страдания. Не ги обръщай в отмъщение, защото когато стршно обвинение, викано за ужасна разплата. Вълдай им внак!... Сложи на тегащите, в защита на престопа, доносници, прелатели и на всички злы мисли – мъжеството и духовната сила на измъчваните, талкото търпение, омирненето и непоколебимостта им надежда, пресъанята сила и любовта им, разпийт им сърца, осветеността им и вярата и верни пред лицето на смъртта. дори в моменти на крайна саобат. Нека им бъде свидетел Господи, пред Твоите очи като откуп за прощанка на гревосте, заради тържеството на свършеността всякога това, а не зло!“ И нека остане в паметта на враговете си не като техни жертви и тугности кошмар, а като свидетел на преследвания ги прираща, а като момичето в борбата с вихъра на преследвания им страсти. Нека им бъде свидетел и прищитак. И когато всичко зачине, дай ни да живеем като хора сред хора и да им върнем мъртър върху нещастията ни смирено и вярно!“

Мисля, че всеки, който споделя с негого трагедията му, трябва да бъде свидетел на неговата непоколебима любов. На конлагерист от Бухенвалд бил зацден подобен явлрсе – за страданията му в лагера. Той си припомнил, че страданията, които не му давали покой, били за душите на нещастните немски младежи нацистите.

Мисля, че всеки, който споделя с негого трагедията му, трябва да бъде свидетел на неговата непоколебима любов. На конлагерист от Бухенвалд бил зацден подобен явлрсе – за страданията му в лагера. Той си припомнил, че страданията, които не му давали покой, били за душите на нещастните немски младежи нацистите.

Мисля, че всеки, който споделя с негого трагедията му, трябва да бъде свидетел на неговата непоколебима любов. На конлагерист от Бухенвалд бил зацден подобен явлрсе – за страданията му в лагера. Той си припомнил, че страданията, които не му давали покой, били за душите на нещастните немски младежи нацистите.

СЪВЕЩАНИЕ СЪРЕДИНАЯ С ХРИСТА

Бог „не забравя“, в смисъл, че ако сме постъпили неправилно, докато не се променим, Той винаги помни, но сме слаби и немощи. Но Той никога не приема станало като повод за обвинение или осъждане и никога няма да го измисли срещу нас като обвинение. Влизайки в нашата живот. Бог ще понесе игого ни заедно с нас и поради сторното от нас ще не наложи да носим повече, кръстът му ще стане по-тежък, ще натисне в нашите грехове. Ако не останахме с простим с робската си психология, ще носим със себе си своята зависимост от греха и няма да преминаем на другия бряг.

Господ е простил на мъчителите Си, казал е: „Прости им, Отче, защото не знаат какво правят“ (срв. Лука 23:34); и с това ни е поставил на границата: ако не простим подобно на Него, не сме способни да продължим нататък – в пустинята, където ни чака изкушението; тогава в нас бива останало достатъчно зло, за да ни надвие сатаната и още по-голямо изкушението, като ни вземе в плен.

Ся Григорий Ниският казва нещо удивително: с изискването Си за проща Бог ни казва, че е съгласен да се угодиба на нас; Той ни

то да прещамк местото, но не излезе нищо. Бог очакваше да каже нещо, което аз не можах; а да кажа: „Не, на Кирил не мога да проща!“ След това, след духовният ми наставник ми предложи, когато стигна до тая и ста не така, да кажа: „Господи, не ми прощавай, защото аз не прощвам, защото аз не прощвам!“ Тогава реших да се изкария – останах прощ-

то да прещамк местото, но не излезе нищо. Бог очакваше да каже нещо, което аз не можах; а да кажа: „Не, на Кирил не мога да проща!“ След това, след духовният ми наставник ми предложи, когато стигна до тая и ста не така, да кажа: „Господи, не ми прощавай, защото аз не прощвам, защото аз не прощвам!“ Тогава реших да се изкария – останах прощ-

то да прещамк местото, но не излезе нищо. Бог очакваше да каже нещо, което аз не можах; а да кажа: „Не, на Кирил не мога да проща!“ След това, след духовният ми наставник ми предложи, когато стигна до тая и ста не така, да кажа: „Господи, не ми прощавай, защото аз не прощвам, защото аз не прощвам!“ Тогава реших да се изкария – останах прощ-

Христа и чийто любов не е в колекбата в раздвигания (или обидите), придобива безусловна власт да отпусне греха, който са му причинили страдания. Той е в правото си да застане като свидетел на Страшния съд и да каже: „От нещамк какво аз не искам повече, защото по Твоеото слово и пример, аз му простих.“ Това има значение на съвсем асекцидианско ниво: всеки, който е претърпял и най-малката несправедливост от другото, може да прости илю и да откаже прощанка. Но тази власт с нож с две остриета – ако не простят, сам няма да получи прощение.

Обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат...“ (Мат. 5:44) – с заповед, чийто изпълнение може да се окаже по-трудно или по-леко за нас. Но да простим на онези, които причиняват страдание на хората, които обичаме – е нещо, което изглежда съвсем различно. Може да ни се стори, че

това означава да избухна да прегатимство

Когато казваме „да“ и „той“, ние разделяме и страданията и не можем да го приемем като свое.

Обичаме, когато любовта ни е толкова силно способни да споделим и страданията му като собствени. Чрез любовта ставаме единни с този,

Да споделим с Христа страданията, разпийт им и смъртта Му

под краката с прещанката собствената си смърт, приемайки последствията на извършеното от нея образ, стана действителност. Не мога да си представя Богородица или ученика Йоан, Богородица срещу това, което е било една воля на разпаяване Божия Сина. „Никой не отзема душата Ми, но аз Сам от Себе Си я давам“ (Йоан. 10:18). Той е страдал и умрял доброволно за спасението на света, и тези, които се били единни с Него, биха могли да споделят страданията Му, но не си да възтърждат; както и не биха се обвъртали срещу тълпата си, разпийт Христос, защото разпийт е било волята на Самия Христос. По същия начин, Бог Отец жертва Единородния Си Син за спасението на своя близка, който не е се колекобали от гласката Му. Споделяния начин е волята на Отца и Духът на това съгласие тържествено в всеки, който се присъединява към него, дори когато му се налага да страда.

Понякога се противим на нечи страдания и въставаме срещу нечия смърт, когато човекът сам не се противил или ние не споделяме отно-

то и самият той – в този смисъл те са били напълно единни, но и двамата не са били прости.

Понякога се противим на нечи страдания и въставаме срещу нечия смърт, когато човекът сам не се противил или ние не споделяме отно-

ПОСТЪТ И ПОЩЕТОУВАНИЕТО НА ЦЪРКВНОТО ОБЩЕСТВО

ЖЕРТВА

В Стария Завет жертвиците принасят на Бога десетки – една десета от всяко, което ражда да земта; „Отдавай десетката от цялото произведение на семента си, която жатва нивата (ти) всяка година“ (Втор. 14:22). Принасят на Бога първия добитък от нивите, първородените. То принасят да благослови цялата родина. По този начин свидетелстват, че земта е Божия, а пък те са само принасти на даровите Му. Отдавайки Богу десетки, ние с благодарност Му принасяме това, което е Негово. И това приношение се възлагарява на като личност, а като боготворяне. Принарието на ректата с време на радост и веселие: „И весели се пред Господа, твои Бог, ти, сини ти и дщери ти, робът ти и робинята ти, левитинът, който е в жилищата ти, и прииждат, свързано е в кожата, която се среши тебе.“ (Втор.16:11).

Равните христиани свързали отдаването на десетки и в Великия пост. Времето на Великия пост разглеждайки като една десета от годината, специално посветена на Бога. Свързали пост, ние свидетелстваме, че целият ни живот е всичко възлагано го Богу дар. Отдавайки на Бога част от живота си, ние Го принасяме да благослови целия ни живот. Така възприема, Великият пост означава осъществяване на времето. Активният на Великия пост свидетелства, че ние разполага с времето си не за да го принавяме естествено по собствено усмотрение, а за да го принасем на Бога. Ние сме само принасти на времето, но не и неговият творец. Великият пост с начин да принасем на Бога това, което е Негово.

Позволява на израелитите от Стария Завет и ние можем да възприема Великия пост като време на радост и на боготворяне, а не на лишаване.

Ние принасяме на Бога една десета от годината, а засяко с това и савестта си, целия си живот, всички те си дни и часове. И това приношение трябва да ни струва скъпо, ако искаме изобщо да има смисъл: „И няма да принася на Господа, мой Бог, жертва, взета даром“ (Шар. 24:24). Истинското спазване на поста изисква от нас усвояване, покаяние, предпазла самоотрочане и загряване на аксидентите ни навина и желания. И върхето това Великият пост е мръчен период, през който умрявателните пълта си. Нивият християнски празник на десетката, който и принасят на първите полове през израелитите, е време на радост.

По така начин жертвата не е самоизваждане, а приношение. Акцентът не е във върхотане, а върху факта на доброволното приношение. Резултатът от нашата дар на Бога е преобразяване на отношенията между нас и Бога. Това е и целта на всяко жертвоприношение – възстановяване на нарушеното отношение. То зи смисъл на Великия пост, като време на възстановяване на отношенията, трябва да помним постоянно.

Какво отношение към самия има подобно разбираме за поста като принасяне на десетки? Да спомня първо за париге. Някои тапанди християни принасят на Бога десетки от придоците си през едната година. Смянавай се, че мнзина православни вършат редовно ние по време на поста можем да се отпусне да отдадем една десета за Бога. Макар че това е една началото, защото Бог ни принавя да принасяме не просто това, което ни притежаваме, но това което сме. Ние трябва да Му отдаваме и нашите пари, и нашето време.

С много по-голямо усърдие, отколкото обикновено, трябва да отдадем време за Бога – за молитва, за нашите дела, за мисловни дела.

Превод:
Даниел СНАСОВ

1 Диоклийски епископ КАЛИСТОС (Уеър)

Епископ Калистос (в света Платон) Уеър е роден през 1914 г. в семейство на англичани. На 17-годишна възраст за първи път се запознава с Православната вяра. През 1940 г. е избран за Уеърския Православен.

В средата на шестдесетте години той става секретар на архиепископ Калистос. През 1966 г. се издига на епископ Диоклийски и е назначен за епископ на Константинополската патриаршия във Великобритания.

Премайнавайки от времента на Стария Завет към ранната Църква, ние се питаме: как е възникнал Великият пост? Какви са били първоначалните му цели и значение?

Великият пост, така, както ние го знаем, с тесно свързан с тайнството Кръщение. Кръстеното лице, както учи св. ап. Павел, означава, че ние се съединяваме с Христа в Неговата смърт и погребение и заради това се съединяваме с Него в Неговото Възкресение (Рим. 6:3-5). Затова в първите векове кръстеното се извършвало главно в Пасхалната седмица, а именно на която Църквата празнува погребението и Възкресението на Спасителя. Тогавя Кръстеното не е било цялото семейно събитие, както е в наши дни, а общ празник на цялата църковна община.

През IV век на много места огланение (тези, които били обучавани преди кръстеното) преминавали през интензивна подготовка, която включвала строг пост, бдениа и молитви, заклинателни молитви и седмични проповеди в продължение на четиридесет дни през Пасха.

В първите векове на Църквата в църковната общност съществувало живо съзнание за солидарност между членовете ѝ, и то в такъв степен, в какъвто на нас не струва да си представя. Възрадите членове не само теоретично, а съвсем непосредствено, че всички те заедно са членове на едно Тело, и че радостите и страданията на всеки, са радости и страдания на всички (жж. 1 Кор. 12:26). И тези, които вече били кръстени, се чувствали непосредствено ангажирани с това, с което се занимавали огланение. Те също искали да могат да участват в подготовката на огланение, за да могат с настъпването на Пасхалната нощ да обонуват своите кръстени обети за новоресеностите.

По този начин цялата община започнала повече да взема участие в четиридесетдневния пост, бдениа, молитвите и наставленията, преди които преминавали огланение. Тези четиридесетдневни дни били годината се превърнали в решаващи следващата личния опит на всеки християнин, обоние събитие, време за духовно обучение на цялата община.

В края смекта се получило така, че първоначалният еноменесен пост през Пасха, свързан от християните през II и III век, след IV век се развил в четиридесетдневен Велик пост, какъвто го знаем днес.

И така, Великият пост има дълбоко кръщелна насока, която ние често не забелязваме и към която трябва да се върнем. Великият пост – това е нашата възможност огланение да се замесим над централното събитие, което заема кръщелния в нашата християнска живот, това е зов към всеки от нас да обонув своите кръстени обети. По време на Великата четиридесетница ние сме дължини да си припомняме за истината, заявена от Вълдрийска: „Кръщелната благодат – първата част от нас на св. Дух, неотделна и лично за всеки – е основата на християнска живот.“ Такъа е смисълът на Великия пост. По думите на Монах Марк, който е писал около V в.: „Колкото и да е трудно човек да въртат, какъвто и блага да постигне, той никога няма да ги придобие, и няма да може да придобие, негов повече от това, което вече е получил по тайнствени начин при кръстеното... Христос, бидейки свършен и абсолютен Бог, дарява на кръщелния съвършената и абсолютната благодат на Духа. Ние, от своя страна, по никаква начин не можем да прибавим нищо повече към тази благодат, но тя се проявява и свидетелства за себе си все повече и повече според мярката на нашето усърдие и изпълнение на заповедите.“

ОБУЧЕНИЕ

Словният акт произлиза на Великия пост в древната Църква, ние постепенно достигаме до съзнание, че Великият пост не е просто празник на десетката, когато принасяме на Бога нашето време, но това също така е и ново потяване в кръщените дни, когато ние отново ставаме потяване на Христа Кръстителя. Този принцип отново не потвърди не само на думи, но и на дела, че кръщеното е с основата на целия християнски живот. Това е период на самоопознание, през който ние започваме по-осъзнато да чувстваме живото присъствие на Христа и Светия Дух, които живот и съхраняват ни „тайно“ и „мистично“ от момента на нашето кръщение.

Великият пост е време, когато трябва да си зададем въпроса на св. ап. Павел: „Не знаете ли, че вие сте храм Божий, и Духът Божий живее във вас?“ (1 Кор. 3:16). Великият пост е време, когато всеки от нас трябва да стане това, което ние сме – носители на Божествената благодат на кръстеното.

В същото време Великият пост е нежно повече. Освен че обоняваме собствените си кръстени обети, ние трябва да се запитаме: „Какво правя аз лично, за да досега другите до върта и кръщеното в Христа?“ Днес в болшинството от нашите църкви няма организирана работа с огланение. Знаем с така? Знаем в нашите православни общини има толкова малко огланение? Какъа са те? Откриваме ли жж мисловен ентусиазъм в съвършената православна църква? (Когато говорим за мисловната дейност, аз разбира се, имам предвид не произведателите друг другите християни, а обръщано на невярващите.)

По време на Преодосяването литургия, която извършваме в десетдневните дни на Великия пост – богослужение, изпълнено с много кръщелни теми – по време на което на принавяме свещената нива, която са запалена всеки в Христа и в света: „Свет Христос просвети всеки“ (Христова светлина просвещава всички).

Бри трябва всеки от нас да се запита: „Какво съм направил аз от миналата Пасха до сега, за да разберат и другите за тази светлина?“

И така, Великият пост е свързан с кръщеното и проповедта. Той е обоняване на нашето кръщение, оживяване на предаността към проповедта. Това означава че можем да кажем и „Кой съм аз?“, и „Его м?“. Припомняйки си нашето принавяне като кръстени християни, ние се питаме: „Кой съм аз?“ и отговаряйки на Христова повел за проповядване, ние, заедно с прокур Исая, заявяваме: „Его м?“ (Ис. 6:8).

Превод:
Полна СИМРОВА
Продължава на стр. 6

ПОСТЪТ И ПОТРЕБИТЕЛСКОТО ОБЩЕСТВО

Отт стр. 5

Чувството на обектност, което Великият пост се стреми да установи, не се ограничава само с нашите отношения с обкръжаващите ни хора. То се простира в значително по-широки рамки. Великият пост е времето, в което ние възнавяваме отколешния си в съзнанието свят: първо, с нашето физическо тяло и след това с природата – минералите и растенията, същеземта, въздуха, огъня и водата, с които имаме физически контакт. Великият пост възбужда нашето чужденство не само в човешкото общество, но и буквално в космическия свят: първо, с нашата земя, но обича Христос, не обича Христос, както с казат старецът Амфилохий от о. Патмос. Това също е едно от значенията на Великия пост.

„Вечко, което живее, е свето“, с казва великият антигрийски пост от XVIII век Уалям Бекке. Понятието думите му, може да додбаем, че велико, което е създадено, е живо по един или друг начин. Великият пост очистиш дверите на нашето възприятие, за да можем да видим отворен свят истинна и събличаща смисъл. Великият пост ни учи за се изразяване с думите, които са употребявани американските индианци, „с любов да се съгласява по земята“. Ние дис, събличащите се с екологичната криза, която се разраства в неизмерима бързина, можем да въведем сакрални ритуали си поглед към Великата чрез спазване на Великия пост. В какъв смисъл? Напротив старите великият пост да се изтъква в чисто механически аспект. Хората често мислят, че поради това, че ги съветваме да се ограничат в храненето, в нещо трябва да има нещо скрито. Освен това, когато спомняме двойки се приравняват на въздържане от сексуални отношения по време на Великия пост, може да възникне опасността, че да сметат поста за оскуенение. Такава концепция са грешни и много вредни. И вие Бог, което, по същество, и ето, беше твърде добро“ (Бит. 1: 31). Нашите тела, бидейки сътворени от Бога, изначално са добри, храната и пиенето са дар от Бог, също така и сексуалността сътворени не са знак за Неговото присъствие, нито на обещание с Него.

Защо тогава ни се казва да се ограничавме в храненето и да се въздържаме? Отговорът е в това, че мкар светът като творение Божие да е „твърде добро“, той едновременно е и паднал свят. Нашето общество към Божественото творение от гревша – както от първородния, който ние всички наследяваме, така и от гревешите, които всеки от нас лично извършва. Ограничаването в храненето и въздържането поправят изкривеността на нашите отношения с Божественния свят, очистиш ни от последиците от гревшността и възнавявайки нашия първичен поглед

С ЛЮБОВ
СТЪПВАМ
ПО ЗЕМЯТА

към материалния свят.

Постът ни учи пръв всичко да се отнасяме по-бавно към нашето тяло, с всичките му потребности и желания. С помисъта на поста изучаваме тялото си да е уместно в духовния ни живот, за да стане то, използвайки думите на св. Максим Изповедник, „местител на света“. Нашата цел не е потискането на тялото, а неговото преобразяване. Ако правим различие между аскетизма – това не е борба с тялото ни, а за нашето тяло. Чрез аскетично въздържане ние потвърждаваме материалността на тялото, но същевременно се стремим да духовизирам тази материалност. Аскетизмът не означава, че отрягаме законното удоволствие, което получаваме от храненето, а също и в рамките на семейството – но на значително по-дълбоко ниво – от физическите отношения. Ограничаването на храната и въздържането ни помагат да се освободим от страстите и конжевите, за да се ориентираме от средство за удоволствие в израз на междучелностно общуване.

Възражатели подобавното отношение към телата си, посредством Великия пост, ние възвращаме също по-добавно отношение към твореното като цяло. На нас ни се дава възможност да опериаме всяко нещо само по себе си, а не само по това, защото колкото може да бъде полезно. И в същото време си дивна възможност да съберем Божественото творение в едно цяло. Както някога е казано, християните се това, който наклане и да погледне, все вижда Христос и Му се радва: „Повдигни глава и ще Ме намериш, раздигни дървото и дори там ще Ме откриеш.“ Това е истинската цел на поста: първо възвращаме личността си духовно, за да можем отново да се изпитаме с добавяне пръв светостта на земята. Той ни помага да виждаме всичко в Бога и Бога във всичко.

По този път, посредством поста и доброволното въздържане, ние се приближаваме по друг към благословената Дева Мария в момента на Благословената и утвърждаваме нашата свобода и личност в Бога. Докато в нас преобладават страстите и конжевите, то в отношенията ни с материалния свят си отнасяме дълбоко несвободно и безличностно. Когато престанем да гледаме на материалните неща като на обекти и да се отнасяме с тях като със средство за личностно общуване, когато престанем невъздържано да ги грабим и започнем да ги принасяме на Бога в благодарност, тогава ние отново ставаме свободни и верни на своята личност. Едновременно с това извършваме много важен преход, за който така често се говори в скоголията, от начини на живот, базирани на това *както искаш*, към начини на живот, базирани на това *отт какуво е нужно*.

Такав вид извършва ни се предлага да пускате за всеки Велики пост. Светата Четирдесетина утвърждава мироглед, който изцяло протегнорича на нормите на нашето потребителско общество. Великият пост напълно отново нека гоина, затова можем да преставим неговото време във вътрешна протест, поощряване за обновление на жертвата и самокритиката, за обновяване на християните ни обети и за обновяване мисловния ни статус. Великият пост е средство между теб и близките и между теб и обкръжаващата те свят.

Великият пост същес не отрича света, а в действителност трескаво го утвърждава. Това е паднал свят, пълен с грешности и аморалност, който се различава от човешкия гри и египтот. Но също така е Божий свят, пълен с красота и чудеса, белязан от раяката на Творец, и ние можем наивно да го открием чрез подобавно спазване на Великия пост.

Прочет:

Навсена ПОПУКОВА

«Не знаем
какво
искаме»

Прим последиците от най-приближените до Христа ученици, смитали, че тъйко сегга е време да Му припомним, че те в бъдещето царство трябва да бъдат изпитани от гревша, както досега. От такната молба проличава твърдата ни вяра, че Иисус е Месия и че Той Го оследни на съществено и ще се попурият над Него и ще Го обитават, и ще Го опознаят, и ще Го обитат, но на третия ден ще възкръсне.

Той каза, че заради Своите страдания ще бъде проповядан, ще влезе в царството на Отца си (жж. Йован, 17:1). И след това Апостолите Яков и Йоан,

да да отхвърлят насаждат, че не ги чакат земята слава. Затова именно Христос ни казва: „Не знаете какво искате“.

И на нас Божественото гревшо често отговаря, че не знаем какво искаме. Понякога ние твърде настроеност, изпълнява вяр и добри намерения се молим на Бога, да изпълни това или онова наше желание, но Той не го изпълнява. Неговото мъчание всъщност е отговор на нашите молитви. „Не знаете какво искате“, казва Той всъщност в подобни случаи. И впоследствие казва: „Простете, а не получавате, защото не просите“ (Йован. 4:3).

живота си за благодат на близките и слава тогава да седна в небето, да престоля в Христовото царство.

Ето защо сегга, кълмо края на Великия пост, е време да себедим, че се съсредоточим, да проверим чрез съвестта си и пред овица наши невидим Синетни и невидим Божия, да си дадем отговор, как направимме за душата си от началото на поста до сега.

Нека всеки от нас да надникне в себе си и след това по съвест да си отговори. За да се улесним, нека си дадем отговор, за колко време погледнали в изпорос.

Помоляме ли се веднъж със смирение и сърдечна молитва като Митария? Дойдохме ли до нас на Блудния син, да себсе си? и казахме ли си – „не стана и ще отида при грешника си“ – Боя? Потърпяхме ли пръсване на грешника, изобразена в картината на стражния, но справедлив Божий съд? Помислим ли, че е ли да получим от Бога пръсване греховете си, трябва но

Свети Христо БАТНИКОВ

